

Už aby přišla zima (12.1.2012)

Název dnešní sto pětky jistě zarazí každého, kdo zná můj názor na zimní počasí. Zcela jistě mě nikdo nemůže podezírat z toho, že toužím po záplavách sněhu, třesutých mrazech s ledovkou a následných čvachtanicích. Jsem s průběhem letošní zimy navýsost spokojená, pořád je pro mě lepší omývat denně z Anky bláto, které na sebe nalepila na rozměklých cestičkách, než nemoci těmi cestami chodit vůbec, protože se na nich týdny drží ledovka taková, že nepomohou ani nesmeky.

Jenže! I když se mi letošní zima jako roční období tuze líbí, pořád mám takový nepříjemný pocit, že by přece jen mohla, či dokonce měla přijít zima, tedy fujavice, sníh, mráz a klouzavé chodníky. A tak si říkám, jako u všeho nepříjemného, co mě čeká, když už to má přijít, tak ať to přijde co nejdřív, ať to mám za sebou, ať mě to nestraší v představách.

Protože právě v představách často bývají nepříjemné věci mnohem horší než ve skutečnosti. A často se také odehrají mnohem rychleji, než v naší fantazii, kdy třeba člověk několik nocí opakovaně vchází do ordinace zubaře, s oroseným čelem se plíží k zubařskému křeslu, s děsem v očích se do něj ukládá, otvírá ústa ... Zatímco ve skutečnosti vejde jen jednou, oroseně ulehne, otevře ústa a šup! Ta potvora je venku.

Au! Promiňte, uznávám svou chybu, nezvolila jsem ten nejšťastnější příklad, ale zas je to něco, co si téměř každý dovede dost dobře představit. A i když někdy je to „ono“, čím občas musíme nevyhnutelně projít, dosti nepříjemné, drsné a zlé, často je to jediná cesta k tomu, aby bylo opravdu líp.

Třeba jako že nejdřív musí přijít zima, aby mohlo nastat jaro.

(Náš Zvířetník, 12.1.2012)

<http://naszviretnik.net/2012/01/12/105x148-uz-aby-prisla-zima/>

{fshare}